

CLARE MARCHANT

Het
mysterie
van
Lutton Hall

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Clare Marchant
Oorspronkelijke titel: *The Queen's Spy*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: Favoritbuero
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Joanna Czogala / Trevillion Images; © Lee Avison / Trevillion Images; © Lukiyanova Natalia frenta / Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1126 4
ISBN 978 94 027 6680 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk januari 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Juni 2021

Het harde geluid toen ze haar adem uitblies, een intens ‘pff’ van lucht en speeksel, weergalmde door de bijna lege, spelonkachtige ruimte van het douanekantoor. Een kathedraal voor een moderne tijd, die iedereen verwelkomt in haar gewijde zalen. Of nou ja, iedereen, dacht Mathilde met een blik op de zure man voor haar. Achter hem stond op een stoffig bord de ongerijmde mededeling: WELKOM IN ENGELAND. De meeste van haar medereizigers zaten nu in hun auto’s en vervolgden hun reis, terwijl de laatste paar voetpassagiers van de veerboot stapten, met smoezelige rugzakken aan hun vermoeide schouders. Maar zij zat hier te wachten in deze enorme, koude, galmende ruimte terwijl een ambtelijke oude man in een slechtzittend uniform steeds dezelfde vragen op haar afvuurde.

‘Hebt u een dubbele nationaliteit?’ herhaalde hij langzaam, terwijl hij naar haar zwaaide met haar paspoort, dat hij openhield met zijn duim. ‘Bent u Frans, of Libanees?’

‘*Oui*, Frans,’ zei ze op een toon die suggereerde dat ze hem niet begreep in de hoop dat hij zou stoppen met zijn vragen en dat hij haar doorliet. ‘Ik ben Frans.’

‘Maar hier staat,’ zei hij, en hij liet haar een bladzijde in haar paspoort zien, “geboren in Libanon”.’ Hij sprak elk woord heel zorgvul-

dig uit. Ze keek hem niet-begrijpend aan en liet langzaam haar vingers los uit haar stevige vuist, rekte ze uit en krulde ze toen weer naar binnen. Meestal werkte haar uitgestreken gezicht wel, maar deze oude man was vasthoudend en dus werd ze meegenomen naar een kleine verhoorkamer waar ze haar een plastic bekertje met lauw water gaven en wachtten totdat iemand een Franse tolk had geregeld. Frankrijk was drieënveertig kilometer verderop, hoe moeilijk kon het zijn?

Ze deed haar tas open en haalde er de brief uit die haar hier had gebracht. Hij was geschreven op dik, perkamentachtig crèmekleurig papier en zat in het soort envelop dat je als ontvanger meteen openmaakt. Een angstaanjagend, bureaucratisch poststuk. De notaris die hem had verstuurd had enorm uitgeweid over een foto van haar die hij had gezien in het Zweedse tijdschrift *Amelia* toen hij in Stockholm was en dat hij daarna naar haar op zoek was gegaan. Aangezien ze haar hele leven haar best had gedaan om niet op te vallen, had hij geluk gehad met zijn zoektocht. Als het tijdschrift haar pseudoniem had gebruikt in plaats van per ongeluk haar echte naam af te drukken, zou ze nu nog steeds haar anonieme leven leiden. Maar de notaris stond erop dat ze snel contact opnam in verband met een stuk onroerend goed genaamd Lutton Hall, in Engeland. In Norfolk, om precies te zijn. Ze had drie keer besloten om niet te gaan voor ze uiteindelijk toch een kaartje voor de veerboot had geboekt. Ze begreep dan wel niet precies wat ze van haar wilden, maar het was wel duidelijk dat dit notariskantoor haar heel erg graag wilde zien.

En nu was ze dus hier, vanwege de brief die ze vasthield, op weg naar het dorp in Norfolk waar ze hopelijk wat antwoorden zou vinden. Tenminste, als die tijdverspillende idioten haar zouden laten gaan. Het was het aloude verhaal, iemand met te veel tijd en een uniform om zijn lijf die met een blik op haar niet zo frisse omgebouwde ambulance onmiddellijk besloot dat ze verdacht was. Wat nog eens versterkt werd toen hij haar om haar paspoort had gevraagd en uit de talloze visa en haar geboorteplaats bleek dat ze altijd maar onderweg was. Wat hadden ze dan verwacht van een fotojournalist? Al die foto's van politici of oorlogsgebieden kon ze natuurlijk niet maken in een klein appartementje in Parijs, of wel soms?

Haar gedachten werden onderbroken toen een andere man het kamertje binnenkwam.

‘Mag ik de sleutels van uw busje, alstublieft?’ vroeg hij. Ze keek uit het raam waar ze twee politieagenten zag staan die allebei een energieke springerspaniël aan de lijn hadden die manisch aan het blaffen was. Ze grijsde een beetje. Ze zouden daar echt geen drugs in aantreffen. Ze wist precies waar die hondenneuzen op getraind waren. Ze stak haar hand in haar zak en hield de sleutels voor hem op.

‘Ik heb planten voorin,’ zei ze met half dichtgeknepen ogen, ‘kruiden, geen marihuana,’ voegde ze eraan toe. ‘Wilt u er alstublieft voor zorgen dat uw honden die niet beschadigen?’ Zijn gezicht bleef onbewogen terwijl hij de sleutels aannam en verdween. Ze keek toe terwijl de politieagent zorgvuldig rook aan de talloze kruiden en specerijen die ze kweekte en uiteindelijk samen met de teleurgesteld kijkende honden het busje weer op slot draaide.

Ten slotte, net op het moment dat ze zich begon af te vragen of ze ooit verder zou komen dan Dover, kon iemand aan de andere kant van een telefoonlijn bevestigen dat Mathilde, hoewel ze oorspronkelijk uit Beiroet kwam, inmiddels Frans staatsburger was en dat ze daarom het volste recht had om het Verenigd Koninkrijk binnen te gaan. Met een grauw griste ze haar tas met de sleutels, die ze inmiddels terug had gekregen, op en beende de kamer uit, met haar paspoort in de hand. Ze had nu al genoeg van dit godvergeten land terwijl ze er nauwelijks een voet aan wal had gezet. Hoe sneller ze dat waar ze hier voor ontboden was had geregeld, des te eerder kon ze weer door met haar zwervende bestaan, ver weg van regels, de autoriteiten en een samenleving die haar niet aansprak en die ze niet begreep. Naar een plek waar ze zich veiliger voelde.

Hoofdstuk 2

Januari 1584

Overal om hem heen verdrongen zich de mensen – mannen, vrouwen en kinderen – om van de boot te gaan om vervolgens verward om zich heen te kijken op de kade, alsof ze geschokt waren dat ze eindelijk weer vaste grond onder de voeten hadden. Er hing een sterke zeelucht, die hem inmiddels zo vertrouwd was dat hij hem achter in zijn keel kon proeven; intens zilt vermengd met de wrange smaak van de vis die hij zo beu was en de geur van bezwete ongewassen lijven die hij nu nauwelijks meer opmerkte. Na twee dagen op de boot voelden zijn benen trillerig aan, en hoewel hij op de kade stond, zwaaide hij nog steeds een beetje heen en weer. Een kleine jongen naast hem hield een kooi in zijn armen geklemd met daarin twee kleine gele vogeltjes die heen en weer fladderden. Hij glimlachte en knipoogde naar het kind, dat teruggrijsde. Iedereen leek blij dat ze hier aangekomen waren, ook al was het gelukkig een vlotte en gemakkelijke overtocht geweest. Boven hem rezen enorme witte rotsen naar een bleke, koude onwelkome hemel. Tom twijfelde aan zijn geloof dat deze reis hem zou helpen eindelijk alles te vinden waar hij naar gezocht had.

Een grote hand klopte hem op zijn rug en toen hij zich omdraaide zag hij tot zijn blijdschap zijn scheepsmaat William. Ze waren tijdens de overtocht bevriend geraakt toen ze erachter kwamen dat ze soortge-

lijke bagage hadden: planten en bloembollen. Hoewel Tom sinds zijn geboorte zowel doof als stom was, slaagden de twee mannen erin te communiceren met eenvoudige handgebaren en dankzij liplezen en het schrijven van wat woorden op een wastafeltje dat Tom had meegebracht. Een stuk glad ivoor met vele lagen was erover waar hij woorden in kon krassen en de was daarna weer glad kon wrijven om het wastafeltje opnieuw te gebruiken. Het was gemakkelijker dan eindeloos zoeken naar restjes perkament. Hij had al jong moeten leren hoe hij informatie kon overbrengen en delen, en zijn adoptie moeder had het hem geleerd terwijl ze samen in de distilleerkamer aan het werk waren, waar ze drankjes en medicijnen uit kruiden en andere planten maakten. Inmiddels begreep hij de meeste woorden en kon niemand hem meer in de maling nemen. William vond het prettig dat Tom niet overloos zwetste en ze hadden samen uren op het dek gezeten om in gemoedelijke stilte naar de omlaagduikende, altijd aanwezige meeuwen te kijken. Hij gebaarde dat Tom zijn bagage moest oppakken en hem moest volgen, en samen liepen ze op wankele benen de kade af.

Ze hadden nauwelijks een paar meter gelopen toen Tom een ruk aan zijn arm voelde en toen hij zich omdraaide stond hij oog in oog met een van de havenwachters. De man sprak tegen hem en Tom keek zijwendend naar zijn lippen in de hoop af en toe een woord op te vangen dat hij begreep om te gissen wat er ongeveer gezegd werd. Maar hij had geen idee. Zijn Engels was slecht, ook al was het zijn moedertaal. Hij had het al vele jaren niet meer gebruikt en daardoor, en door het feit dat de man snel sprak, had hij geen flauw benul. Hij deed huiverend een stap naar achteren vanwege de walm van vieze, zure adem en de zwarte tanden van de man. De hand op zijn arm verstevigde zijn greep zodat hij in zijn huid werd geknepen. Tom kon hem niet horen, hoewel hij aan het rode gezicht van de man en de manier waarop het kwijl uit zijn mond vloog kon zien dat die niet blij was met het uitblijven van een antwoord. Tom was eraan gewend. Hij probeerde met zijn gebruikelijke handsignalen aan te geven dat hij doofstom was, maar dat viel niet mee omdat zijn arm werd vastgehouden.

Ineens draaide het hoofd van de man met een ruk om en zag Tom over zijn schouder dat er een gevecht uitbrak bij het schip dat ze net

hadden verlaten, en weg was de bewaker, rennend in de richting van de schermutseling. Tom greep de kans om zich uit de voeten te maken en tilde zijn zak met bezittingen hoger op zijn rug, draaide zich om en haastte zich achter William aan, op weg naar Londen. Door zijn gebrek aan gehoor en spraak viel hij meer op, al wilde hij nog zo graag op de achtergrond blijven en was hij eraan gewend dat hij overal waar hij kwam staande gehouden werd. Achterdocht en wantrouwen waren in elke taal hetzelfde.

De zak met zijn spullen was zwaar en de scherpe hoeken van zijn kostbare drieluik, een schilderij in drie afzonderlijke delen die provisoorsch aan elkaar scharnierden om bij het openslaan één geheel te lijken, stak in zijn schouder, maar Tom vond het niet erg. Hij was blij weer in Engeland te zijn, de plaats waar hij ruim veertig jaar eerder geboren was. Zijn herinneringen aan het leven hier waren inmiddels vervaagd, omdat hij door zijn adoptiemoeder naar Frankrijk was gebracht toen hij nog een jonge jongen was, enkele uren voordat ze door de manschappen van Zijne Majesteit uit hun huis werden gejaagd. Dat was nadat zijn vader – de enige vader die hij zich kon herinneren – door de koning vermoord was, omdat hij had samengewerkt met een secretaris genaamd Francis Dereham, die veroordeeld was wegens overspel met koningin Catherine, de vijfde vrouw van de koning. Dereham was terechtgesteld en Toms onschuldige vader was gestorven toen hij gemarteld werd om informatie te geven die hij niet had. Zijn adoptiemoeder had hun herinneringen echter levend gehouden met haar tekeningen, haar gebarentaal en de saffraan die ze kweekte. Toch had hij altijd gehoopt hier weer een thuis te vinden, een plek waar hij zich veilig en geaccepteerd kon voelen. Mensen hielden niet van je als je anders was, en anders was hij zeker.

Hoofdstuk 3

Juni 2021

Mathilde bleef even staan in de invallende schemering en staarde omhoog naar het eeuwenoude landhuis voor haar. Het leek op elk oud Engels gebouw dat ze ooit in boeken gezien had en het was een heel stuk groter dan ze had verwacht. Laag en breed, als een stevige Britse bulldog die in de avondwarmte lag te dommelen. Het zachtroze van de ondergaande zon achter haar, de versleten houten balken die de gevel doorkruisten in donker reliëf tegen de bleke panelen daartussen, werd weerkaatst door de ramen die grotendeels uit kleine ruitjes leken te bestaan, waardoor het licht haar tegemoet glinsterde.

Ze keek nog eens naar het adres op de brief die haar gestuurd was. Lutton Hall. Ja, dit was het toch echt; ze had een aftands, verbleekt bord gezien toen ze afsloeg van de landweg. De oprijlaan was zo lang dat ze op een gegeven moment gedacht had dat het slechts een belachelijk smal laantje was. Overwoekerde heggen en stoffige brandnetels schuurden langs haar busje, tot ze uiteindelijk uitkwam op deze brede laan met een grote binnenplaats voor het gebouw, het grind smoezelig en bijna onzichtbaar onder een dikke laag onkruid. De hele gevel had iets onbeminds en onverzorgds. Sjofel. Mathilde voelde meteen een verbondenheid met het huis en wist dat niemand er aanstoot aan zou nemen dat ze hier geparkeerd stond. Ze keerde het busje zodat het weer

naar de oprijlaan gericht stond. Altijd klaarstaan om op elk moment te kunnen vertrekken: de hoofdregel die haar moeder haar geleerd had.

Terwijl ze naar de brede donkerhouten voordeur liep, die bedekt was met zwarte bouten, stapte ze onder een gladde stenen bovendorpel en zag dat er geen klopper of bel was. Dus bonkte ze er flink op met haar vuist voor ze opzijstapte om met haar hand tegen een raam te leunen en naar binnen te turen. De kamer daarachter was donker en op een paar hoekige witte vormen na kon ze niets zien.

‘Kan ik je helpen?’ Mathilde draaide zich om naar de stem en voelde dat haar hart een ongemakkelijk sprongetje maakte. In de deuropening stond een vrouw die ongeveer even oud als zijzelf leek te zijn, en hoewel ze wat kleiner was, had ze precies dezelfde donkere, diepliggende ogen onder dikke, rechte wenkbrauwen. Mathildes haar was veel donkerder en hing in een zwaar gordijn over haar rug, terwijl deze vrouw peper-en-zoutkleurig haar had dat in een bob was geknipt. Ze had iets vertrouwds.

‘Ik heb een brief ontvangen over dit huis,’ zei Mathilde terwijl ze in haar tas naar de envelop graaide, die er na zo vaak uit gehaald en weer teruggestopt te zijn nu vrij gekreukt en viezig uitzag en niet veel meer weg had van zijn oorspronkelijke staat. Ze overhandigde hem aan de vrouw, blij dat de brief in het Engels was opgesteld zodat ze het niet zelf hoefde uit te leggen. Ze zag hoe het bloed uit het gezicht van de vrouw wegtrok terwijl ze las.

‘Je kunt beter binnenkomen,’ zei de vrouw met een hese stem. Ze schraapte haar keel en glimlachte onzeker terwijl ze een stap opzij deed en met haar arm zwaaide om Mathilde het huis binnen te laten. Mathilde deed wat er van haar werd verwacht.

De hal was gigantisch en precies zo intimiderend als ze op basis van de buitenkant had verwacht. De muren, betimmerd met donker hout en vol gehangen met olieverfschilderijen van mensen met norske uitdrukkingen, rezen tot een gewelfd plafond als dat van een kerk, versierd met kleurige gewelfsleutels hoog boven haar. Met een grote stenen open haard en een forse houten trap die aan een kant van de hal omhoogwentelde, leek het wel een toneeldecor. Het was er ook heel kil na de warmte buiten. Ze rilde even terwijl ze zich langzaam omdraaide.

De ruimte voelde vreemd, gespannen, en de haren op haar armen gingen overeind staan. Het was niet de eerste keer dat een gebouw haar een raar gevoel had gegeven. In de loop der jaren was ze gewend geraakt aan haar vermogen om de emoties van een ruimte te peilen, de herinneringen aan alles wat voorafgegaan was kwamen omhoogdrijven en grepen haar. De stille slag van een kloppend hart, de zachte adem achter in haar nek van iemand die er ooit was geweest, maar die al lang vergeten was. Ze had het alleen nog nooit zo sterk gevoeld als in dit gebouw. Er was hier iets wat haar had verwacht. Dat op wacht had gelegen.

‘Deze kant op, we zitten in de keuken,’ zei de vrouw over haar schouder. Ze verdween een gang in die al even duister was als de rest van het gebouw en Mathilde haastte zich achter haar aan. Het ongemakkelijke gevoel dat iets haar vergezelde bleef bij haar.

Ze stapten een grote, lichte, open keuken binnen die aan het ene eind gedomineerd werd door een oud crèmekleurig fornuis. Het zag er vertrouwd uit, en leek op een fornuis dat ze zich herinnerde uit haar eigen jeugd, een waar evenveel rook als warmte vanaf sloeg. De vrouw was bezig een waterketel te vullen en praatte ondertussen. Dat deed ze helaas veel te snel, terwijl Mathilde toch redelijk goed Engels sprak. Dus toen ze zich met opgetrokken wenkbrauwen omdraaide in afwachting van een antwoord, haalde Mathilde alleen haar schouders op.

‘Sorry, mijn Engels. Kun je misschien ietsje langzamer praten?’ Ze had het woord ‘zus’ opgevangen toen de vrouw aan het woord was en ze was nog verbaasder dan ze al was.

‘Nee, nee, mijn fout,’ zei de vrouw verontschuldigend en ze trok een stoel naar achteren en gebaarde dat Mathilde moest gaan zitten om vervolgens kopjes uit de kast te pakken die ze omhooghield: ‘Thee?’

‘Ja, graag,’ zei Mathilde knikkend. Tegenover haar zat een klein meisje op de rand van een stoel dat haar aandachtig aankeek. Wie waren deze mensen, en waarom was ze hier ontboden? Het was duidelijk dat de vrouw geschokt was haar te zien, maar dit was toch echt het adres waar ze moest zijn. En de blik van verbijstering viel niet te ontkennen nadat ze Mathildes brief had gelezen. Mathilde zou willen dat iemand eindelijk eens zou uitleggen waarom ze hier was, in dit oude

huis, in een land waar ze helemaal niet wilde zijn. Ze gingen zitten met hun koppen donkerbruine thee en een bord dikke boterhammen met kaas die op tafel werd gezet. Terwijl ze het bord naar Mathilde toe schoof vroeg de vrouw: ‘Trek?’

Het was lang geleden dat ze voor het laatst iets had gegeten en met een kort dankbaar knikje pakte Mathilde een boterham en at snel, terwijl ze twee lepels suiker aan haar thee toevoegde en die opslurpte. De andere twee keken zwijgend toe.

Toen ze alles opgegeten had wat voor haar lag, was het tijd om uit te zoeken wat er aan de hand was en of dit een heilloze missie was, *une fausse piste*. Ze hield de brief op en streek hem toen glad op het tafelblad.

‘Ik snap niet waarom ik hier ben,’ verklaarde ze, terwijl ze met haar hand naar het stuk papier gebaarde. ‘In deze brief staat dat ik een man moet spreken, ene...’ Ze zweeg even terwijl haar ogen de brief scanden. ‘...Mr Murray, en dat heeft iets met dit huis te maken. Maar wat doe ik dan hier?’ Ze wapperde met het vel papier naar de vrouw.

‘Ik weet niet waarom hij zo geheimzinnig deed in zijn brief, maar het gaat over je vader. En over zijn dood.’

‘Mijn vader is al bijna dertig jaar geleden overleden. Waarom wil iemand het dan nu over hem hebben?’ Mathildes stem sloeg over van verwarring.

‘Nee. Wacht. Hoe kom je erbij dat hij zo lang geleden gestorven is? Hij overleed in februari. Ik zal je eerlijk zeggen dat ik niet had gedacht dat ze je zouden vinden. Heb je niet begrepen wat ik je net vertelde? Ik ben je zus. Hij was ook mijn vader.’ Ze sprong op en pakte snel een kleine ingelijste foto van het dressoir achter haar en schoof die over tafel. Er stond een man op in een keurige, goedverzorgde tuin, zijn voet rustend op de rand van een spade terwijl hij lachend in de lens van de camera keek. Zijn ogen waren haar ogen en hoewel ze het niet wilde toegeven, wist ze meteen dat deze man familie van haar was.

‘Dit kan niet waar zijn,’ riep Mathilde uit. ‘Mijn moeder kreeg in het ziekenhuis te horen dat hij zwaar gewond was geraakt bij een bomaanslag, dat hij hooguit nog een paar uur te leven had. Hij zou ons komen halen en toen was hij er ineens niet meer.’ Ze dronk de rest van haar

thee en staarde over de tafel, wachtend op een verklaring. Het kleine meisje was duidelijk verveeld geraakt door hun bezoeker, gleed van haar stoel en verdween door een deur aan de andere kant van de keuken. Binnen enkele seconden was het geluid van een tekenfilm op de televisie te horen. Glimlachend en met haar ogen rollend duwde de vrouw de deur dicht, waardoor het lawaai wat gedempt werd. Ze ging op de stoel zitten die het dichtst bij Mathilde stond en pakte een van haar handen. Mathilde kon zien dat haar eigen vingers veel langer en dunner waren dan de vingers die ze omklemden.

‘Je handen,’ glimlachte de vrouw terwijl zij ze streelde, ‘precies die van hem.’ Mathilde trok ze los.

‘Nou, kom op, vertel me wat de echte reden is dat ik hier ben,’ zei ze.

‘Ik zweer het, dit is de waarheid, ik ben je zus. Rachel.’ Even wilde het niet tot Mathilde doordringen. En dat had niets te maken met de taalbarrière.

‘*Non*. Ik heb geen zus,’ antwoordde ze. ‘Waarom zeg je zoiets?’

‘Je vader was Peter Lutton – kijk, het staat hier op de brief die zijn advocaat je stuurde. Lutton Hall is ons familiehuis. Hij was ook mijn vader. We zijn zussen. Halfzussen. Ik heb altijd van je geweten; hij had het vaak over mijn oudere zus. Hij ontmoette je moeder in Beiroet toen hij journalist was en zoals je net zei was hij op weg om jullie beiden op te halen en mee te nemen naar Engeland toen de taxi waarin hij reisde door vallend puin verpletterd werd. Een nabijgelegen gebouw was door een bom getroffen. Hij wist verder niets meer toen hij maanden later uit zijn coma ontwaakte in een ziekenhuis in Londen. Hij had een hersenbeschadiging en een gebroken rug, dus het was een wonder dat hij het overleefd heeft. Het verbaast me niet dat je moeder te horen kreeg dat hij geen schijn van kans had. Zijn hart was er een paar keer mee opgehouden, zo ernstig waren zijn verwondingen. Het duurde achttien maanden voor hij weer terug kon gaan om jou te zoeken en tegen die tijd waren je moeder en jij onvindbaar. Hij is die schok nooit meer te boven gekomen en is je altijd blijven zoeken. Als hij maar even kon, zat hij in een vliegtuig naar Libanon en later naar Frankrijk, zette advertenties in kranten, van alles. We hebben daar heel veel zomervakanties doorgebracht en dan zette hij zijn zoektocht voort. Om eerlijk te zijn

dacht ik niet dat de advocaten je zouden vinden, maar blijkbaar wel. Je lijkt zoveel op hem. Hij ging uiteindelijk in Londen werken, op Fleet Street, en trouwde daarna met mijn moeder. Maar wij hebben altijd van je geweten; je was zeker geen geheim. Hoe heeft de oude Mr Murray van het notariskantoor je in hemelsnaam gevonden?’

Mathilde trilde over haar hele lichaam. Ze was al jaren alleen. Sinds de dood van haar moeder had ze rondgereisd in haar busje, foto’s gemaakt die ze verkocht als ze kon, waarbij ze vaak gevaarlijke situaties opzocht voor een goed plaatje en vermaard was geworden binnen haar vakgebied. En nu leken haar journalistieke genen van haar vader te komen, een man aan wie ze geen herinnering had. De dode vader over wie haar moeder het niet wilde hebben, omdat ze dat niet kon verdragen.

‘Mijn naam stond in een tijdschrift bij een foto die ik gemaakt had,’ stamelde ze.

‘In Beiroet? Ben je na de oorlog teruggekeerd? Woon je daar?’

‘Non. Nee. We zijn gevlucht toen de bombardementen te erg werden. Dat was een paar maanden nadat mijn vader gestorven was, zei mijn moeder, althans, dat dacht ze. We verhuisden als vluchtelingen naar Frankrijk en daar hebben we ons gevestigd toen ik klein was. Ik herinner me Libanon helemaal niet meer, en ik ben er ook nooit terug geweest. Ik heb er niks te zoeken. Mijn moeder wilde me niet vertellen over onze reis naar Frankrijk en waarom we daar terechtgekomen waren. De bommen, de dood, het heeft haar nooit losgelaten. Ze was...’ Mathilde keek de kamer rond alsof ze een woord zocht dat zich in een hoekje in de schaduw verborgen had. ‘...getraumatiseerd. Tegenwoordig zou je zeggen dat ze PTSS had. Ze was een enorme binnenvetter. Ze overleed toen ik zestien was.’ Ze voelde haar tranen opwellen bij de gedachte aan de bange, mentaal getekende vrouw die haar moeder was geweest, die zich altijd voor de wereld probeerde te verbergen. Scènes uit haar kindertijd, het fluisteren achter de handen en het wijzen met de vingers naar de *femme folle*, de ‘gekke vrouw’ die niet gek was maar vanbinnen verminkt. Het was moeilijk je een jonge vrouw voor te stellen die gelukkig en verliefd was, wat ze toch ooit moest zijn geweest. En nu was het te laat en zou ze nooit de waarheid weten over wat er gebeurd was op de dag dat haar vader niet kwam om hen op te halen.

‘Luister.’ Rachel wreef bruusk over de rug van Mathildes handen. ‘Ik zie dat je in shock bent. Ik had me niet gerealiseerd dat jij niet van ons afwist. Ik dacht dat de oude Murray op zijn minst wat uitleg had gegeven, hoewel hij wel schrijft dat hij je zal inlichten als jullie elkaar ontmoeten. Hij had vast niet gedacht dat je meteen naar het huis zou komen en niet eerst naar zijn kantoor zou gaan. Ik heb hem nogal de wind uit de zeilen genomen, maar ja, ik ben altijd al een kletskous geweest,’ zei ze lachend. ‘Misschien moet ik verder mijn mond houden. We kunnen hem morgenochtend bellen en een afspraak voor je maken. En intussen kun je vannacht hier blijven. De slaapkamers zijn een beetje muf en vochtig, maar er zitten wel een paar tussen die best gaan.’ Haar stem vertraagde en kwam tot stilstand.

‘Wat moet ik nog meer weten?’ vroeg Mathilde. ‘Waar moet je je mond over houden? Zijn er nog andere familieleden? Nog andere broers of zussen?’

‘Geen broers of zussen verder, alleen ik. Mijn vader had een zus, Alice, en zij en onze oom Jack wonen in de buurt, in de oude boerderij. En dat daar is mijn dochter, Fleur.’ Rachel knikte met haar hoofd naar de deur waardoor ze de televisie nog steeds konden horen schallen. ‘Ze is vijf. Mijn man Andrew en ik wonen in Peterborough, dat is ongeveer anderhalf uur rijden hiervandaan. Ik ben onderwijzeres en het is nu zomervakantie, dus sinds mijn vader overleed ben ik hier doordeweeks om te proberen zijn spullen uit te zoeken en het huis schoon te maken. Alice heeft ook geholpen; dit is een groot huis en er is nog veel te doen. Hoewel, nu jij hier bent, zouden we eigenlijk naar huis moeten gaan. Daar zou Andrew wel blij om zijn want de magnetronmaaltijden komen zijn neus uit.’ Ze lachte weer en Mathilde ving een lichte hysterische uithaal op aan het eind van die zin. Rachel ratelde maar door en haalde nauwelijks adem, merkte ze op. Het was wel duidelijk dat niemand had verwacht dat ze gevonden zou worden en ze had nog steeds niet te horen gekregen waarom ze naar deze halve bouwval was ontboden.

‘En, wat mag je me nog meer niet vertellen?’ vroeg ze op hoge toon. ‘Je kunt het me net zo goed nu meteen zeggen. Dan doe ik wel zo...’ Ze sloeg haar hand voor haar mond en sperde haar ogen open. ‘...als ik...’ Ze raadpleegde de brief even snel. ‘...Mr Murray ontmoet.’